

Dr. Akleh, Foreign Policy: SIONISTICKÍ ŽIDOVSKÍ IZRAELČANIA SÚ NAJHORŠÍ ANTISEMITI

- CZ24 News | 7. června 2023

Neinformovaným ľuďom a tým, ktorým sionistické médiá vymyli mozog, sa môže zdať názov tohto článku nesúrodý, oxymoron a protirečivý. Koniec koncov, hovoria nám (vymývajú nám mozgy), že antisemitizmus je protižidovský a protiizraelský. Alebo to tak nie je ???

Predtým, ako sa pustíme do jadra témy, je tu potrebné zásadné objasnenie, aby sme mohli veci nazývať pravými menami, aby sme plne a jasne pochopili udalosti. Judaizmus, rovnako ako kresťanstvo a islam, je náboženstvo, nie národnosť. Pri skúmaní okoloidúcich na ktorejkoľvek ulici v izraelskom meste Tel Aviv by ste si všimli, že niektorí z nich sú blondaví, iní bieli, ďalší hnedí a ešte iní čierni. Napriek tomu sú všetci Židia.

Tak ako kresťania a moslimovia, neexistujú žiadni arabskí židia, ruskí židia, európski židia ani americkí židia. Existujú židovskí Arabi, židovskí Rusi, židovskí Európania a židovskí Američania, rovnako ako kresťanskí/moslimskí Arabi, kresťanskí/moslimskí Rusi, kresťanskí/moslimskí Európania a kresťanskí/moslimskí Američania. Musíme nazývať veci pravým menom; rýľ, aby sa vyjasnili akékoľvek nejasnosti v tejto veci.

Extrémni prisťahovalci z koloniálnych usadlíkov hádžu kamene na domorodé obyvateľstvo s podporou izraelských obranných síl a novej extrémistickej násilnej vlády, ktorá vedie Izrael.

Sionizmus je koloniálna, etnický čistiaca, genocídna, vymazávanie miest, ničenie civilizácií, vytvárajúci prisťahovalcov a teroristická ideológia vytvorená "Skrytou rukou"; globálnou koloniálnou hierarchiou superbohatéj a mocenskej elity, ktorej korene siahajú do histórie k staroegyptským "Amonovým kňazom". Tí využili pokrivenú judaistickú vieru, aby nahnali Židov ako stáda oviec do Palestíny a vytvorili z Izraela expandujúce vojenské teroristické jadro na obnovenie svojej starobylej ríše (Zaslúbenej zeme) rozprestierajúcej sa od Nílu po Eufrat.

Židia pôvodne sionistickú ideológiu odmietali, pretože bola v rozpore s niektorými ich židovskými presvedčeniami a pretože mnohí z nich, najmä židovskí Arabi, žili vo svojich krajinách relatívne pohodlný a prosperujúci život. Plánom "B" sionistického vodcu bolo vytvorenie a zintenzívnenie antisemitizmu; veľmi účinnej ideologickej zbrane, ktorá sa spočiatku používala proti samotným Židom s cieľom vyhnúť ich do Palestíny a neskôr sa používala proti všetkej kritike a opozícii voči izraelskému brutálnemu genocídnemu teroru v arabskom svete.

Skutočnosť, že európski Židia sa rozhodli žiť v komunitách get, ktoré sa oddelovali od gójov podľa ich náboženského presvedčenia, sionistickí vodcovia zlomyselne propagovali ako protižidovskú nenávisť. Počas ich prvého sionistického kongresu v Bazileji v roku 1897 bol vytvorený semitizmus, ktorý mal Židom a svetu vytvoriť ilúziu, že židovstvo je jedinečná rasa (vyvolený národ) oddelená od všetkých ostatných rás; gójov, nežidov. Fenomén komunity geta, obľúbený postup európskych nábožensky založených Židov bojujúcich proti asimilácii, bol zlomyselne propagovaný ako protižidovská, antisemitská nenávisť.

Sionisti tvrdili, že antisemitská nenávisť je psycho-sociálnym symptómom nežidov, ktorý je spôsobený prítomnosťou Židov v nežidovských spoločnostiach. Ideológia sionizmu, ktorá vyzývala na prisťahovalectvo Židov z nežidovských spoločností do Palestíny (Zaslúbenej zeme) s cieľom vytvoriť čisto židovský izraelský štát v "krajine bez ľudí pre ľudí bez zeme", bola vyhlásená za najlepší liek na tento antisemitský symptóm. Sionistickí vodcovia, medzi ktorými vynikala rodina Rothschildovcov, sľúbili, že budú toto prisťahovalectvo a budovanie štátu plne financovať.

Spočiatku tento deklarovaný "liek" nebol úspešný. Do Palestíny sa prisťahovalo len veľmi málo Židov a hlavne veľmi chudobných.

Na podporu prisťahovalectva európskych Židov do Palestíny prišiel Theodor Herzl, údajný otec sionizmu, so zlou dlhodobou stratégiou, ktorú uzavrel vo svojich "Denníkoch", keď uviedol, že "Antisemiti sa stanú našimi najspolahlivejšími priateľmi, antisemitské krajiny sú našimi spojencami... Antisemiti nám tým pomôžu v tom, že posilnia prenasledovanie a útlak Židov". Inými slovami, podnecovanie a zintenzívňovanie antisemitskej/protižidovskej nenávisti, nepriateľstva a utláčateľského správania bude Židov tlačiť k tomu, aby opustili svoje krajiny a emigrovali do Palestíny, utekajúc pred takýmto útlakom.

Tu prichádza sionisticko-nacistické spojenectvo, ktoré je známe ako dohoda Ha'avara podpísaná Davidom Ben-Gurionom a Adolfom Hitlerom v roku 1933 po sionistickom vyhlásení medzinárodného hospodárskeho bojkotu nemeckého tovaru.

Podľa tejto dohody sa Tretia ríša dohodla na opatreniach, na základe ktorých by židovskí Nemci, najmä tí bohatší, mohli emigrovať do Palestíny za trochu priaznivých finančných podmienok a na základe ktorých by labouristický sionizmus prelomil medzinárodný hospodársky bojkot a zvýšil by sa obchod Nemecka s palestínskymi Židmi.

Sionistická židovská agentúra využila túto príležitosť a vyslala svojich agentov do Nemecka, aby obrátili židovských Nemcov na sionistickú ideológiu. Židovskí Nemci sionizmus rázne odmietali pre svoje silné vlastenecké cítenie a lojalitu k nemeckej vlasti. Sionizmus považovali za nepriateľa zvnútra. Rovnako odsudzujúco reagovala aj náboženská

židovská časť, ktorá sa držala svojej judaistickej viery, že návrat do zaslúbenej zeme sa uskutoční len pod vedením očakávaného Mesiáša. Sionizmus preto považovali za svätokrádež.

Napriek tomu peniaze, silná propaganda a sionistická politika prenikli do srdc a myslí mnohých židovských Nemcov, najmä zraniteľných mladých generácií. Prostredníctvom podplácania a časom, sa sionisti stali jedinou neonacistickou politickou stranou, ktorej bolo umožnené pôsobiť v nacistickom Nemecku podobne ako neamerickej židovskej lobby v súčasných USA.

Nakoniec si mnohí židovskí nemeckí vojaci osvojili sionizmus a viedli "antisemitskú" kampaň proti abstinujúcim židovským rodinám, ktorá zahŕňala vraždenie a zatýkanie rodičov a dospelých, ktorých posielali do pracovných koncentračných táborov, pričom deti nechávali ako obeť iným takzvaným humanitárnym sionistickým organizáciám, ktoré pod zámienkou ochrany deti unášali, posielali ich do Palestíny, aby tam žili. Vymývali im mozgy a cvičili ich ako budúcich vojakov v militarizovaných sionistických kibucoch maskovaných ako poľnohospodárske komunity.

Sionistická židovská agentúra neváhala páchať útoky na Židov vyhlasujúc to za antisemitský teror, aby si získala sympatie a finančnú podporu bohatých britských a amerických Židov. Na základe dohody Ha'avara si Ústredný úrad pre židovskú emigráciu (Die Zentralstelle für Jüdische Auswanderung, ZJA) prenajal v roku 1940 tri lode: SS Pacifica, SS Milos a SS Atlantic na presun 3600 židovských Nemcov do britskej mandátnej Palestíny.

V snahe regulovať a kontrolovať židovské prisťahovalectvo do Palestíny britský úrad v Palestíne tieto lode zajal a ich pasažierov preložil na väčšiu loď; SS Patria v procese ich rozmiestňovania a dočasného usadenia na africkom ostrove Maurícius v Indickom oceáne.

Ako sa neskôr ukázalo, na sabotovanie tohto rozmiestnenia, Moše Šarett, vedúci politického oddelenia sionistickej Židovskej agentúry, povolil bombardovanie lode Patria. Zahynulo najmenej 267 Židov a zvyšok zachránili britské a arabské lode. Spočiatku sa tvrdilo, že príčinou bol "antisemitský" teror. V Británii a v USA vypuklo súciteľné pobúrenie pre tých, ktorí prežili a ktorým bolo následne umožnené zostať v Palestíne.

SS Patria sa potápa v prístave Haifa

SS Patria

V rokoch 1947 a 1948 bolo spáchaných päť ďalších podobných útokov na lode kotviace v talianskych prístavoch, ktoré boli pripravené prepraviť európskych Židov do Palestíny. Tieto bombové útoky boli

vyhlásené za “antisemitské” teroristické útoky s nazývané operácia Embarrass, ktoré spáchala britská MI6 s cieľom obmedziť židovské prisťahovalectvo. Na tomto mieste treba spomenúť, že Veľká Británia bola iniciátorom a veľkým podporovateľom založenia židovského štátu v Palestíne prostredníctvom Balfourovej deklarácie.

Zachovaná menovka z Patrie

Bombardovanie a medzinárodná sionistická mediálna propagandistická kampaň proti MI6 prišli s cieľom vyvinúť tlak na britskú vládu, aby zrušila svoju Bielu knihu z roku 1939. Biela kniha bola „britskou politikou“ v reakcii na palestínske povstanie v rokoch 1936 – 1939 proti prílevu nelegálneho židovského prisťahovalectva a proti odporúčaniu britskej Peelovej komisie rozdeliť Palestínu.

Biela kniha odmietala myšlienku rozdelenia Palestíny, ale vyzývala na vytvorenie židovského národného domova v nezávislom palestínskom štáte do 10 rokov a obmedzovala židovskú imigráciu na 15 000 osôb ročne. Židom bolo tiež obmedzené kupovať arabskú pôdu len nad 5 % mandátnej Palestíny.

V reakcii na Bielu knihu Ze'ev Jabotinskij, vodca židovskej teroristickej skupiny Irgun, a Avraham Stern, vodca židovskej teroristickej skupiny Lehi, odnože Irgunu, vypracovali plány na vojenské obsadenie budov britskej mandátnej vlády a vyhlásili založenie izraelského štátu. Mnohých z týchto teroristov podporovala a vojensky cvičila poľská vláda. Hoci vypuknutie druhej svetovej vojny takéto plány pozastavilo, nezabránilo to týmto dvom teroristickým skupinám v páchaní teroristických útokov na britské úrady, ako bol napríklad známy bombový útok Irgunu na hotel King David v júli

1946, ktorý si vyžiadal 91 mŕtvych a 46 zranených.

Po násilnom vytvorení izraelského teroristického štátu na palestínskej pôde začali prevažne európske židovské ozbrojené teroristické skupiny Hagana (neskôr sa z nich stala izraelská armáda) realizovať štátom podporovaný genocídny a etnicky očistný plán Dalet. Pôvodné palestínske obyvateľstvo bolo zmasakrované, najmenej 531

palestínskych miest a dedín bolo úplne vymazaných z existencie, najmenej 800 000 pôvodných Palestínčanov bolo vyhnaných zo svojej pôdy a stali sa z nich utečenci a obrovské množstvo palestínskej poľnohospodárskej pôdy bolo okupované.

Palestína bola zbavená pôvodných obyvateľov. To vytvorilo dilemu pre izraelských vodcov, ktorí potrebovali pracovnú silu na obrábanie pôdy a budovanie okupačného štátu. Európski chazarskí Židia, ktorí sa v tom čase prisťahovali do Palestíny, boli najmä priemyselníci, obchodníci, bankári a teroristické milície. Potrebovali viac Židov z robotníckej triedy, ale tempo židovskej imigrácie do Palestíny sa veľmi spomalilo. Radšej sa presťahovali do Veľkej Británie a do USA. Sionistickí vodcovia vysielali do novo oslobodených arabských krajín tajných agentov, ktorí prosili židovských Arabov, aby prijali sionizmus a prisťahovali sa do novovzniknutého štátu Izrael.

Židovskí Arabi odmietali sionizmus a odmietali sa prisťahovať do Izraela, pretože v arabských krajinách s islamskou väčšinou žili v harmónii a prosperite. Na rozdiel od toho, čo islamofóbne prosionistické médiá chcú, aby si obyvatelia Západu mysleli, islam podľa svojho svätého Koránu rešpektuje "ľudí Knihy", Židov a kresťanov, pričom uvádza, že "medzi (moslimským) Arabom a (nemoslimským) cudzincom nie je žiadny rozdiel okrem ich viery v Alaha (Boha)".

Palestínsky odpor

Vyhlásenie islamského Koránu

Sionisti sa opäť uchýlili k svojej “antisemitskej” stratégii, aby prinútili židovských Arabov prisťahovať sa do Izraela. Agenti Mossadu v utajení spustili teroristickú kampaň proti židovským arabským komunitám. Tá zahŕňala okrem iného bombové útoky na ich synagógy a sociálne centrá, vraždy židovských vedúcich predstaviteľov, protižidovské nenávistné graffiti a vypalovanie ich obchodov. V tomto článku uvidíme len niekoľko príkladov.

Prípád presunu viac ako 120 000 židovských Iračanov (povinné čítanie na tomto odkaze) z Iraku je pravdepodobne najlepšie zdokumentovaným verejným tajomstvom, ktoré v knihe JEWS OF IRAQ (ďalšie povinné čítanie) odhalil Naeim Giladi, židovský Iračan, ktorý veľmi dobre pozná izraelské “antisemitské” teroristické útoky proti židovským komunitám v Iraku. Jeden zo svojich článkov začal tvrdením:

“Tento článok som napísal z rovnakého dôvodu ako svoju knihu, aby som Američanom, a

najmä americkým Židom, povedal, že Židia z islamských krajín neemigrovali do Izraela dobrovoľne; ale že ich prinútili odísť, Židia zabíjali Židov; a aby získali čas na konfiškáciu stále väčšieho množstva arabskej pôdy, Židia pri mnohých príležitostiach odmietli skutočné mierové iniciatívy svojich arabských susedov. Píšem o tom, čo prvý izraelský premiér (David Ben-Gurion) nazval "krutým sionizmom". Píšem o ňom, pretože som bol jeho súčasťou."

Zdôraznil tiež, že:

"V súčasnosti je to pre nás veľmi dôležité:

"Sionistickí propagandisti stále tvrdia, že bomby v Iraku odpálili protižidovskí Iračania, ktorí chceli, aby Židia opustili ich krajinu. Strašná pravda je, že granáty, ktoré zabili a zmrzačili irackých Židov a poškodili ich majetok, hodili sionistickí Židia."

Naeim Giladi presne vie, o čom hovoril, pretože bol tajným agentom Mosadu v Iraku. Ako mladý muž sa pridal k sionistickému podzemiu a zúčastnil sa na "antisemitských" útokoch proti židovským komunitám v Iraku. Svoju úlohu v tejto teroristickej kampani neskôr oľutoval, najmä po tom, ako emigroval do Izraela a čelil neľudskému rasizmu, diskriminácii a opovrhovaniu, ktorému boli sefardskí arabskí Židia vystavení zo strany európskej aškenázskej židovskej vedúcej elity. Napísal knihu "Ben Gurionove škandály: Ako Hagana a Mosad likvidovali Židov", v ktorej zdokumentoval, že operácia Ezra a Nehemiáš, známa aj ako operácia Ali Baba, bola leteckou prepravou viac ako 120 tisíc Židov z Iraku do Izraela v dôsledku "antisemitských" teroristických útokov izraelských agentov Mossadu proti Židom v Iraku.

Ďalším známym príkladom sú "antisemitské" teroristické operácie Mosadu proti židovskej komunite v Maroku (Al-Maghrib). Po 781 rokoch mierového prosperovania po boku svojich moslimských arabských susedov, Maurov, pod vládou islamského kalifátu v Al-Andaluse (dnešné Španielsko) Židia Mizrahi, ktorým hrozilo buď vyhladenie, alebo násilná konverzia na kresťanstvo po tom, čo Ferdinand II. z Aragónu a Izabela, kráľovná Kastílska, získali späť kontrolu nad Španielskom, utiekli do prívetivejšieho islamského Maroka. Počas nasledujúcich 500 rokov sa Židom darilo vo všetkých oblastiach marockého života: v podnikaní, obchode, vzdelávaní a dokonca aj vo vláde. Marocké židovské komunity tvorili v tom čase najväčšie židovské komunity v severnej Afrike. Po ich bohatstve túžili sionistickí izraelskí vodcovia.

Izraelský historik Yigal Bin-Nun, pôvodne marocký Žid a profesor na Bar- Ilanovej univerzite, v októbri 2013 v hebrejských novinách Yediot Aharonot uverejnil historický výskum, v ktorom odhalil, že začiatkom 60. rokov 20. storočia boli do Maroka vyslaní agenti Mosadu, aby uskutočnili "antisemitské" útoky proti dobre usadeným Židom v Maroku s cieľom zastrašiť ich a následne ich presvedčiť, že sú obeťami násilného prenasledovania zo strany marockých úradov, a povzbudiť ich k úteku do "zasľúbenej zeme", pričom im sľúbili najrôznejšiu finančnú pomoc. Prenajali si starú opotrebovanú španielsku loď, aby marockých Židov prepašovali do Izraela. Pristahovalo sa len veľmi málo Židov a len veľmi chudobní.

Bin-Nun tiež informoval, že vtedajšia izraelská ministerka zahraničných vecí Golda Meirová, vyhlásila, že Izrael musí prijať drastické opatrenia, ktoré by marockých Židov šokovali a prinútili ich k imigrácii, aj keby to malo stáť život mnohých Židov. Vtedajší šéf Mossadu Isser Harel údajne odpovedal: "Potrebujeme židovských mučeníkov." Potom nasledovalo záhadné potopenie pašeráckej charterovej lode so 44 Židmi a celou posádkou. Mossad dovolil, aby boli odhalení traja jeho židovskí marockí agenti. Boli zatknutí a nahlásení ako mŕtvi údajne pri mučení.

Nakoniec Mossad rozširoval letáky a uverejnil tlačovú správu pripisovanú židovskej komunite v Maroku, v ktorej vyzýval na hromadný odchod s cieľom uniknúť marockému "antisemitizmu". Izraelská vláda zasa vyvíjala veľký politický tlak na novovymenovaného kráľa Hasana II. a ten bol nútený podpísať dohodu, ktorá uľahčila odchod marockých Židov. Odhadovalo sa, že krajinu nakoniec opustilo 160 000 marockých Židov; veľmi bohatí uprednostnili cestu do Francúzska na vlastné náklady, zatiaľ čo väčšina chudobných sa presunula do Izraela.

Mnoho ďalších marockých židovských historikov písalo o teroristických zločinoch Mosadu proti marockým Židom, ktoré mali spôsobiť takúto masovú imigráciu. Medzi nimi je aj Michel Knafo, ktorý vo francúzštine vydal knihu "Le Mossad et les Secrets du Réseau Juif au Maroc" ; (Mosad a tajomstvá židovskej siete v Maroku), v ktorej opisuje sprisahanie Mossadu s cieľom prepašovať marockých Židov do Izraela. Zdokumentoval životné príbehy očitých svedkov pašeráckej operácie.

Michael M. Laskier, profesor histórie a politológie na Ashqelon College Bar-Ian University a Beit Berl College v Izraeli, vydal mnoho kníh o živote severoafrických Židov. Jeho kniha "Severoafrickí Židia v dvadsiatom storočí: Židia v Maroku, Tunisku a Alžírsku" dokumentuje život severoafrických židovských Arabov, ich pokojné spolužitie v moslimských komunitách, ich spoločenské postavenie a úlohu sionistických organizácií vrátane tajných operácií Mosadu zameraných na militarizáciu mladých Židov, teroristických útokov Mosadu proti miestnym Židom a nelegálneho prisťahovalectva zo začiatku 20. storočia.

Mnohé z nich boli "antisemitské" teroristické operácie Mosadu proti židovským Arabom v arabských krajinách Blízkeho východu a severnej Afriky. Na opis každej z nich potrebujeme zväzky. Tí mizrahijskí a sefardskí Židia (orientálni Židia), najmä etiópski čierni Židia, ktorí boli v tisícoch nahnaní do Izraela, museli čeliť najhoršiemu rasistickému, diskriminačnému, urážlivému a ponižujúcemu zaobchádzaniu zo strany chazarskej židovskej väčšinovej izraelskej vlády.

Ella Habiba Shohatová, židovská iracká Arabka a profesorka kultúrnych štúdií na Newyorskej univerzite, vysvetlila túto izraelskú "antisemitskú" diskrimináciu v jednom zo svojich článkov s názvom "Úvaha arabského Žida" (ďalšie povinné čítanie), v ktorom uviedla : "V Egypte, Maroku, Sýrii, Libanone, Iraku a Tunisku sa Židia stali členmi zákonodarných zborov, mestských rád, súdnictva a dokonca zastávali vysoké hospodárske funkcie...

Ten istý historický proces, ktorý pripravil Palestínčanov o majetok, pôdu a národno-politické práva, bol spojený s vyvlastňovaním blízkovýchodných a severoafrických Židov, ktorí prišli o svoj majetok, pôdu a zakorenenie v moslimských krajinách.

Ten istý proces ovplyvnil aj naše vykorenenie alebo nejednoznačné postavenie v samotnom Izraeli, kde sme boli systematicky diskriminovaní inštitúciami, ktoré nasadzovali svoju energiu a materiál v dôsledný prospech európskych Židov a v dôsledný neprospech orientálnych Židov. To, čo bolo pre aškenázskych prisťahovalcov z Ruska a Poľska sociálnou alijou (doslova "vzostupom"), bolo pre orientálnych sefardských Židov yeridou (zostupom)".

Antisemitizmus sa používa aj ako účinná zbraň proti každému politikovi, mediálnemu reportérovi, politickému aktivistovi, hercovi/herečke a každému, kto sa odváži spomenúť čokoľvek o pokrivenom judaizme a jeho genocídnom bohu, čokoľvek o zrade dvojitých občanov pro-sionistických amerických Židov, čokoľvek o mnohých izraelských útokoch pod falošnou vlajkou proti Američanom a čokoľvek o prebiehajúcej genocídnej apartheidnej izraelskej okupácii Palestíny.

“Antisemitizmus” sa stal sionistickým kódovým slovom pre všetky prosionistické/proizraelské subjekty, ktoré sa dopúšťajú vraždy spoločenského charakteru, ekonomickej vraždy, politickej vraždy a niekedy aj fyzickej vraždy kritikov proti Izraelu.

Napriek tomu, že toto škandalózne zneužívanie pojmu “antisemitský” je veľmi dobre známe a chápané všetkými medzinárodnými hlavami štátov, stále sa zaštitujú izraelskými lídrami, ktorí im tento pojem plujú priamo do tváre v snahe zakamuflovať pokračovanie sionistickej kolonizácie semitskej Palestíny.

Vo svojom prejave na Valnom zhromaždení OSN v septembri 2011 nesemitský chazarský žid Benjamin Netanjahu, syn teroristického poľského otca Benziona Netanjahua (pôvodne Benzion Mileikoswsky), ktorý bol osobným tajomníkom teroristu Ze’ev Jabotinského vodcu teroristickej organizácie Irgun, mal tú drzosť obviniť semitský palestínsky odpor z “antisemitizmu”.

Odpor voči izraelskému expanzívnemu teroru na Blízkom východe nie je antisemitizmom. Sionistická nezákonná okupácia prevažne semitskej Palestíny je antisemitizmus. Izraelské genocídne etnické čistky semitských Palestínčanov sú antisemitské.

Úplné zničenie 531 semitských palestínskych miest a dedín Izraelom je antisemitské. Izraelské

každodenné búranie semitských palestínskych domov je antisemitské. Izraelské každodenné vraždenie semitských palestínskych detí je antisemitské.

Izraelský najväčší koncentračný väzenský tábor pod holým nebom pre dva milióny semitských palestínskych obyvateľov Gazy je antisemitský. Izraelské ničivé vojny a vojny v zastúpení prostredníctvom Ameriky proti semitským arabským krajinám Blízkeho východu sú antisemitské. Populárna výzva "Smrť (semitským) Arabom", ktorú vyslovuje čoraz viac mladých Izraelčanov.

AUTOR: Dr. Elias Akleh

[ZDROJ](#)

Překlad: Boris Mesár pro CZ24.NEWS